

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach IV Wydział Pracy stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę z powództwa R. D. przeciwko (...) sp. z o.o. w B. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy, jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

Przywołując treść art. 24 ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. nr 166 poz. 1608 ze zm.) Sąd Rejonowy podniósł, że przepis ten stanowi regulację odmienną od przepisów o właściwości miejscowej określonych w art. 461 k.p.c., którą należy traktować jako szczególną i zastępującą przepisy kodeksu postępowania cywilnego w tej kwestii. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, iż powód był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w trybie powołanej ustawy, świadcząc pracę na rzecz pracodawcy użytkownika Składy (...) spółki z o.o.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe oraz na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. Sąd orzekł, jak w sentencji postanowienia.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył pełnomocnik powoda.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił błędne ustalenie, iż powód był zatrudniony w pozwanej spółce jako pracownik tymczasowy w sytuacji, gdy wiązały go z pozwanym umowy o pracę co spowodowało błędne zastosowanie art. 200 k.p.c. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy jako właściwemu miejscowo i rzeczowo do rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał, że Sąd pominął fakt, iż R. D. zawarł w dniu 25 maja 2012 roku z (...) Spółka z o.o. z siedzibą w B. umowę o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód zatrudniony był na stanowisku kierownika składu. Miejsmem wykonywania pracy były S.. Następnie strony zawarły w dniu 1 lipca 2012 roku kolejną umowę o pracę nr (...) również w pełnym wymiarze czasu pracy. Stanowisko pracy jak i miejsce wykonywania pracy zostało bez zmian. Do w/w umowy zawarto aneks w dniu 31 sierpnia 2012 roku, stanowisko i miejsce wykonywania pracy pozostało bez zmian. Kolejne aneksy do w/w umowy nazwane aneksami do umowy o pracę tymczasową zostały zawarte w dniu 1 września 2012 roku i 3 listopada 2012 roku. Wymiar czasu pracy R. D., miejsce wykonywania pracy jak i stanowisko pozostały takie same. Skarżący podniósł także, że umowa o pracę tymczasową powinna wskazywać nazwę i siedzibę pracodawcy użytkownika, przy czym odróżnić należy wskazanie pracodawcy użytkownika od miejsca pracy. Takich elementów umowy zawarte z powodem nie posiadają.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach IV Wydział Pracy oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

- zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 461 §1 k.p.c. przewiduje przemienną właściwość sądów w sprawach z zakresu prawa pracy, która ma zastosowanie w każdej sytuacji, gdy z pozwem występuje jedna ze stron stosunku pracy, zarówno pracownik jak i pracodawca. Zgodnie z jego treścią strona powodowa może wytoczyć powództwo przed jednym ze wskazanych sądów, tj:

1. przed sądem właściwości ogólnej pozwanego (art. 27-30 k.p.c.),
2. przed sądem, w którego okręgu praca jest, była lub miała być wykonywana,

3. przed sądem, w którego okręgu znajduje się zakład pracy.

Natomiast art. 24 ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. nr 166 poz. 1608 ze zm.) stanowi, że roszczenia pracownika tymczasowego rozpatruje sąd pracy właściwy ze względu na siedzibę agencji pracy tymczasowej zatrudniającej tego pracownika.

W judykaturze panuje powszechna zgodność, iż celem wprowadzenia przepisów o właściwości przemiennej było ułatwienie uprawnionym dochodzenia roszczeń przez stworzenie tym podmiotom najbardziej dogodnego dostępu do sądu (tak SN m.in. w uchwale z dnia 4 stycznia 1995 r., II CZP 148/94, OSNC 1995/4/61).

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, że w polskim procesie cywilnym obowiązuje zasada kierowania pozwu do sądu, w okręgu którego pozwany ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, natomiast regulacja dotycząca właściwości przemiennej ma charakter wyjątkowy, co nakłada na powoda konieczność wykazania już w pozwie okoliczności faktycznych uzasadniających przemianą właściwość sądu - art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. (zob. uchwałę SN z dnia 9 czerwca 2005r., III CZP 28/05, BS 2005/6/8). Jeśli zaś powód nie wypełni tego obowiązku liczyć się musi z odpowiednimi skutkami, m.in. przekazaniem sprawy do sądu właściwości ogólnej. Podobne konsekwencje procesowe dotkną powoda, gdy dokona wyboru danego sądu mylnie interpretując lub stosując przesłankę determinującą właściwość przemianą.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik powoda wskazał, że zastosowanie w sprawie ma art. 461 k.p.c., ponieważ umowy o pracę zawarte między stronami nie posiadają wszystkich elementów - o których to stanowi art. 13 ust 1 cyt. ustawy - niezbędnych aby traktować je, jako umowę o pracę tymczasową. Zgodzić się należy z oceną, że pierwotnie zawarte umowy o pracę nie posiadały pewnych niezbędnych elementów, które są charakterystyczne dla umowy o pracę tymczasową. Jednak ostatnio zawarte dwa aneksy: z dnia 1 września 2012 roku i 3 listopada 2012 roku dotyczyły umowy o pracę tymczasową. Co istotne, każdy z tych aneksów został przez powoda podpisany, co jest dowodem jego akceptacji takiej właśnie formy zatrudnienia. R. D. co najmniej w sposób dorozumiany zgodził się w ten sposób na zmianę podstawy zatrudnienia. Nie było zatem możliwe oparcie się wyłącznie na zawieranych umowach o pracę, ponieważ w raz z upływem czasu strony dokonały zmiany pierwotnie określonych warunków zatrudnienia, przyjmując ostatecznie, że będzie to umowa o pracę tymczasową. Ponadto - wbrew twierdzeniom skarżącego - w aneksie z dnia 3 listopada 2012 roku został wskazany pracodawca użytkownik - Składy (...) spółka z o.o., zaś pozostałe elementy, jak miejsce świadczenia pracy czy też zajmowane stanowisko pozostały bez zmian.

W tej sytuacji nie ma wątpliwości, że w niniejszej sprawie zastosowanie miał przepis szczególny, którym jest art. 24 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych. Stanowi on wprost, iż roszczenia pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę tymczasową - czyli tak, jak w przypadku powoda - rozpatruje sąd pracy właściwy ze względu na siedzibę agencji pracy tymczasowej zatrudniającej tego pracownika. Zatem tylko ta regulacja, jako szczególna, miała uzasadnione zastosowanie w sprawie.

Sąd Rejonowy prawidłowo zatem uznał, że właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy.

W związku z powołanymi ustaleniami i rozważaniami Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie, jako bezzasadne.

Przewodniczący Sędziowie

Z/ odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.